

THE INTERNATIONAL
Schiller Institute

[* newparadigm.schillerinstitute.com *](http://newparadigm.schillerinstitute.com)

[* si@schillerinstitut.dk *](mailto:si@schillerinstitut.dk) www.schillerinstitut.dk *

Det iboende strategiske skifte i Putins »Sputnik-chok«

Introduktion v/ Harley Schlanger: I en udtalelse, som Helga Zepp-LaRouche offentliggjorde i slutningen af sidste uge, behandlede hun det, hun kaldte et »nyt Sputnik-chok«, som den russiske præsident Putin har leveret. Zepp-LaRouche skrev, »I en transatlantisk atmosfære af hysteri mod Rusland og Kina, som kun kan opfattes som førkrigs-propaganda, kastede præsident Putin en bombe i sin årlige Tale til Nationen, som har omdefineret den strategiske balance. Han annoncerede, at russiske styrker havde anskaffet våben, baseret på nye, fysiske principper, inkl. et nyt, interkontinentalt missil, der kunne bevæge sig med 20 gange lydens hastighed og har fremragende navigeringsevner ... Disse nye systemer, som omfatter krydsermissiler, der drives frem af atomkraft, hurtige ubådsdroner og laservåben, er Ruslands svar på den ensidige udtræden af ABM-traktaten fra USA's side i 2002, samt lanceringen af USA's globale missilforsvarssystem. Siden dengang har alle forhandlinger været tale for døve øren. 'De lyttede ikke til os. De vil lytte til os nu!', understregede Putin.«

Hun fortsatte: »Responsen fra de vestlige mediers og politikeres side rangerede fra forsøg på at latterliggøre Putins nye arsenaler som værende teknologisk umulige og ikke andet en 'valgbulder' – og til bekymringer for et nyt våbenkapløb, som om en sådan ikke længe har været under udvikling, takket være NATO's udvidelse mod øst.

Disse responser reflekterer endnu engang det faktum, at tilhængere af det neoliberale dogme kun kan se verden gennem deres geopolitiske, konkave briller, og de undervurderer tydeligvis Ruslands militærvidenskabelige evner, ligesom de i årevis har undervurderet den dynamik, der repræsenteres af Kinas Nye Silkevej.«

Som fr. LaRouche indikerer, så bevæger den strategiske situation sig meget hurtigt, med reelle udsigter til gensidigt fordelagtige relationer, hvis bestræbelserne for at definere relationer i henhold til det britiske, geopolitiske dogme kan tilsidesættes og erstattes af Kinas præsident Xis »win-win«-fremgangsmåde. Et slående eksempel på dette potentiale var sydkoreanske regeringsfolks annoncering tirsdag, efter forhandlinger med deres nord

Helga Zepp-LaRouche

i Nyt Paradigme Webcast, 9. marts, 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=QUZFNkzAPLA>

koreanske modparter, at Nordkorea tilbyder at indefryse sine atommissilprogrammer og afholde åbne forhandlinger med USA direkte – en udvikling, som, hvis den gennemføres, demonstrerer, hvordan det Nye Paradigmes dynamik er i færd med at erstatte de vestlige unilateralisters konfronterende fremgangsmåde.

Vært Harley Schlanger: Velkommen til vores internationale pressekonference i dag med Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og præsident.

I starten af året udstedte du, Helga, et krav om en afslutning af geopolitik; i særdeleshed geopolitik, baseret på de neokonservatives og den britiske imperiedoktrins unilaterale verdensanskuelse. De seneste dages begivenheder har virkelig været slående mht. en bevægelse i denne retning. Folk, der ikke kan tænke uden for geopolitikernes kasse, er blevet taget på sengen; med det er du ikke, Helga. Du og din mand har altid tænkt uden for kassen.

Lad os begynde med den virkelig forbløffende udvikling i går uden for Det Hvide Hus, med den sydkoreanske sikkerhedschef, der annoncerede det forestående møde mellem Kim Jung-un og præsident Trump. Lad os lægge ud med at se på disse virkelig utrolige forandringer.

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, dette virkelig er en banebrydende udvikling, og [det er det] forhåbentlig [også], når det kommer til dette møde mellem den nordkoreanske leder Kim Jung-un og præsident Trump, som er planlagt til maj. Så kunne denne krise virkelig blive overvundet og erstattet af økonomisk udvikling og atomafrustning af Koreahalvøen. Det, som den nationale sikkerhedsrådgiver og chefen for nordkoreansk efterretning, som mødtes med deres modparter i Washington, med Trump, med McMaster (USA's nationale sikkerhedsrådgiver, -red.), grundlæggende set annoncerede, er, at, under deres besøg til Nordkorea efter de Olympiske Lege, indvilgede Kim Jung-un angiveligt i at mødes med Trump for ikke alene at få en indefrysning, men grundlæggende et stop for missiltestene i Nordkorea; samtidig med, at, for indeværende, måtte amerikansk-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

sydkoreanske militærøvelser fortsætte. Dette er en vigtig indrømmelse, og at grundlæggende set, Nordkorea ville være villig til atomafrustning, hvis dets sikkerhed garanteres. Dette er selvfølgelig deres hovedkrav, at Nordkoreas sikkerhed må garanteres; men jeg mener, at dette eksempel bør være en lektie til folk om, at præsident Trump endnu engang har udmanøvreret sine kritikere. Hvis dette historiske møde faktisk finder sted om mindre end to måneder, mener jeg, at et af de farligste krisebrændpunkter på denne planet kunne pacificeres.

Jeg mener, at, bag dette ligger det nordkoreanske og sydkoreanske folks ønske om genforening, og personligt mener jeg, at, i lyset af den geopolitiske manipulation, med deployeringen af THAAD-missilerne i Sydkorea, så mener jeg, at folk i de to Korea'er har indset, at de var bondebrikker på det geopolitiske skakbræt. Hvis det nogensinde skulle komme til en krig, ville en masse mennesker – millioner og atter millioner af mennesker – selvfølgelig dø i de to Korea'er. Så jeg mener, at dette har resulteret i denne meget lovende udvikling. Som vi ved, så var der diskussioner via alternative eller uofficielle kanaler, der involverede Rusland, Kina og USA – der hele tiden har haft uofficielle diskussioner med Nordkorea. For blot et par dage siden roste præsident Trump overdådigt Kina for at have spillet den vigtigste rolle i at frembringe dette resultat.

Så jeg mener, at dette virkelig er meget vigtigt og meget positivt, for det udgør potentielt set en model for de tre største magter i verden – USA, Kina og Rusland – for at samarbejde og fjerne brodden i geopolitiske kriser. Det er et meget vigtigt skridt i den rigtige retning.

Schlanger: Jeg vil lige tilføje, at Trumps kritikere slet ikke har fattet, at hele ideen med at åbne op over for Rusland og Kina netop er for, at denne overvindelse af geopolitik kunne finde sted. Du har offentligt talt meget om betydningen af Trumps initiativer i denne henseende, men jeg mener også, det er vigtigt, at de neokonservative, der nu angriber Rusland og Kina nonstop – jeg tror ikke, de vil lære lektien, men dette er måske en mulighed for, at de kan fejles ud af debatten.

Zepp-LaRouche: Debatten er langsomt ved at dreje sig om det, vi diskuterede i sidste uge i dette program; nemlig, den temmelig banebrydende tale, som præsident Putin holdt for begge det russiske parlaments huse den 1. marts, hvor han i sidste del af sin tale annoncerede eksistensen af nye våbensystemer, et krydsermissil, der drives frem af atomkraft, og som praktisk taget har en ubegrænset rækkevidde, og som, iflg. nogle eksperter, angiveligt allerede skulle være deployeret. Et interkontinentalt ballistisk missil [med en fart] på Mach 20 – 20 gange lydets hastighed – som ikke har sin lige i Vesten, og atomdrevne, meget hurtige undervandsdroner og laservåben. Jeg må sige, jeg har aldrig set – man har ved andre lejligheder set en total fejlurdering fra Vestens side. Jeg nævnte vist i sidste uge den totalt latterlige, tyske tabloidavis, *Bild Zeitung*, der sagde, at denne tale af Putin var musen, der brølede ad løven – dvs., USA – og sagde, alt dette var bluff og ikke findes. Men nu her en uges tid senere er det vist gået op for visse folk, at dette virkelig findes. I slutningen af sin tale sagde Putin, at dette nu vil

tvinge Vesten til forhandlingsbordet, for det har de afvist i de seneste 16 år; hvilket er meget interessant, for 16 år er omkring Bush' og Obamas to perioder ved magten.

Der er en masse kommentarer, som anerkender det faktum, at dette fuldstændigt har ændret balancen. Allerede umiddelbart efter Putins tale var der en analytiker fra Rand Corporation – hr. Geist – der sagde, at han stadig var i chok; at dette var absolut utroligt. Selvfølgelig rejser det faktum, at Vesten blev taget totalt uforberedt, et andet, interessant spørgsmål; nemlig, hvad laver alle disse efterretningstjenester, der overvåger og udspionerer alle borgere i hele verden og kigger efter russere under alle sengene og i Det Hvide Hus, men som tydeligvis er blevet totalt taget på sengen af dette teknologiske, militære gennembrud fra russernes side. Det kan være, man burde undersøge dem, og at deres kompetence bør efterforskes i høringer i Kongressen. Men, bortset fra denne lille sidebemærkning, er der i mellemtiden en meget interessant artikel af professor Stephen Cohen, prof. emer. ved Princeton og New York Universitet. Han sagde, at Vesten har fremprovokeret et våbenkapløb, og måske tabt det. Der stilles stadig spørgsmålstegn ved det, men andre er ved at vågne op. For eksempel, flere senatorer – Markey, Feinstein, Bernie Sanders – de udstedte alle et hastebrev til Tillerson med krav om omgående at engagere i dialog med Rusland, efter Putins tale. Dette er virkelig godt. Så er der Peter Pry, adm. dir. for Taskforce on National and Homeland Security, og som har en temmelig hysterisk artikel om det, som også anerkender, at Rusland har fået overtaget inden for atomvåben; men så kræver han selvfølgelig en ny »stjernekrig« mod Rusland, hvilket selvfølgelig ikke er sådan, det skal håndteres. Det er nu omkring 35 år siden den 23. marts, at præsident Reagan holdt sin berømte SDI-tale, hvor han erklærede, at det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) nu var USA's officielle politik. Denne politik blev, som mange mennesker ved, udviklet af min mand, Lyndon LaRouche; og det var selvfølgelig noget ganske andet end »stjernekrig«. Det bør vi diskutere lidt, for jeg mener, tiden nu er inde til at genoplive præcis dette forslag.

Schlanger: Jeg mener, det er virkelig vigtigt, for, som du sagde, så er det 35-års jubilæet om lidt mere end halvanden uge – den 23. marts. – hvor Reagan chokerede størstedelen af den amerikanske befolkning ved at sige, at han ønskede at komme med et tilbud om at være fælles om og samarbejde med russerne (det daværende Sovjetunionen) om udviklingen af et anti-missilsystem. Vi havde ført kampagne for dette helt tilbage i slutningen af 1970'erne, hvor Lyndon LaRouche skrev en folder, »80'ernes Sputnik«.

Det, som jeg finder interessant, er, at i årenes løb, er Lyns ideer og det arbejde, man har gjort med Rusland, blevet debatteret og diskuteret i Rusland, alt imens der har været tavshed omkring det i USA. Så hvis folk skal forlige sig med implikationerne af Putins erklæring, må folk vende tilbage til det, Lyn sagde i tiden op til 1983 og i den efterfølgende periode.

Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne opfordre vore læsere til at gå til *Executive Intelligence Reviews* arkiver og læse følgende artikel: den blev genudgivet for en uge siden, og

titlen på denne min mands artikel, som blev udgivet 30. marts, 1984, er: »Draft Memorandum of Agreement between the United States and the U.S.S.R.«¹ Jeg har altid ment, at dette særlige dokument var et af de mest fremsynede og visionære artikler af de mange, mange skønne artikler, min mand har skrevet i årtiernes løb, for dette var et år efter, at SDI blev foreslået af præsident Reagan. Som vi ved, så var modreaktionen mod dette forslag utroligt. Det kom fra kredsen omkring Bush i Reagan-administrationen, men det kom også fra Ogarkov-lejren i det sovjetiske militær. Så efter et år fremsatte min mand et meget fremsynet forslag, som var ideen om at grundlæggende set at opløse NATO- og Warszawapagt-blokkene; og bruge samarbejdet mellem NATO og Warszawapagten – men i særdeleshed USA og Sovjetunionen – til at udvikle våben baseret på nye, fysiske principper; anvende dem i civilsektoren til at forårsage en videnskabsdrevet virkning; og dernæst bruge den øgede produktivitet i begge økonomier – men især også i den sovjetiske økonomi – til at gennemføre en betydningsfuld overførsel af teknologi til udviklingslandene og overvinde disses underudvikling og ophøre med at bruge udviklingslande til stedfortræderkrige mellem supermagterne. Principperne, der blev fremlagt i denne artikel, for det politiske grundlag for en varig fred, må være alle nationers absolutte, betingelsesløse suverænitet; samarbejde mellem suveræne nationalstater; ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologisk fremskridt, til alle og enhvers gensidige fordel; og så fremdeles.

Hvis man i dag læser dette dokument, kan man ikke andet end at indse, at det, Kina foreslår med win-win-samarbejdet og den nye model for relationer mellem stormagter og mellem alle nationer, absolut er baseret på de selvsamme principper; på alles adgang til teknologi, gensidig respekt for suverænitet, ikkeindblanding. Dette er et meget smukt eksempel på, hvordan ideernes magt, selv, når de ikke slår igennem på kort sigt, ikke desto mindre øver indflydelse. Hvis disse ideer er i overensstemmelse med den menneskelige arts natur – nemlig, menneskets kreativitet som værende et absolut distinkt træk i forhold til alle andre arter – så vil disse ideer sluttelig blive fremherskende. Alt imens det ikke er en automatisk proces, men derimod kræver menneskelig intervention, så er tiden nu ikke desto mindre inde til at gøre det, udenrigsminister Lavrov og præsident Putin begge har opfordret til – at sætte sig sammen ved forhandlingsbordet om en ny, global sikkerhedsarkitektur, som garanterer alles sikkerhed; USA, Rusland, Kina, Europa og naturligvis også mindre lande som de to Korea'er og mange andre lande, der stadig har mange problemer.

Øjeblikket er virkelig kommet for en komplet ændring af den strategiske organisation mellem nationer, for at satse på en global sikkerhedsarkitektur og gøre det, min mand foreslog med SDI, for sluttelig at gøre atomvåben teknologisk forældede. For, denne kurs, der kunne føre til den menneskelige arts udslettelse, må virkelig absolut forsvinde for evigt.

Schlanger: Du nævnte NATO. Chokeffekterne af Putins tale synes endda at være blevet følt i Bruxelles, hvor formanden for NATO's militærkomite, general Petr Pavel, sagde, at, nu har vi muligheden for at forhandle med Rusland og holde op med at se Rusland som en aggressor og udvikle bedre relationer. Så det er tydeligt, at disse chokeffekter føles overalt.

Der er også nye udviklinger i Kina. Udenrigsminister Wang Yi holdt en pressekonference, der var meget vidtrækkende, og som tager nogle af disse samme temaer op. Vil du give os en rapport om, hvad han sagde?

Zepp-LaRouche: Dette var i forbindelse med de to sessioner – den Nationale Folketings og det Kinesiske Folks Politiske Konsultative Konference. De er netop mødtes i Beijing, og udenrigsminister Wang Yi holdt en pressekonference i Folkets Store Hal, hvor han sagde, at det, Kina nu foreslår, er en helt ny model for internationale relationer, baseret på alles fordel; grundlæggende set baseret på gensidig respekt for den andens suverænitet. Målet med dette er ikke kun det kinesiske folks velfærd, men menneskehedens fremskridt. Formålet er at skabe relationer, hvor alle mennesker kan have et fuldkomment og lykkeligt liv. Han brugte flere ord til at forklare dette, men det var kernen i ideen.

Jeg mener, det virkelig er vigtigt, at folk læser disse ting på egen hånd og virkelig tænker over det, for det, Kina har gjort i de seneste fire et halvt år i særdeleshed – og især med Bælte & Vejs introduktion i Afrika, Latinamerika, Asien og Europa – har virkelig forbedret relationerne. Man ser ganske tydeligt, at dette har forbedret relationerne mellem disse nationer og har ført til økonomiske fordele. Man ser meget tydeligt, at Kina ikke påtvinger sin egen model sådan, som de vestlige medier hele tiden siger. Den kinesiske ambassadør til Tyskland, Shi Mingde, har netop haft en meget lang artikel i den tyske økonomiavis, Handelsblatt (8/3), hvor han responderede til det absolut forøgede hysteri imod Kina og den Nye Silkevej, som CSIS [Center for Strategiske og Internationale Studier] og MERICS [den tyske tænketank, Mercator Institut for Kinesiske Studier] står for. Det er virkelig en skam, for, når disse såkaldte tænketanke udsender en negativ propagandaartikel imod Kina, sender de det rundt som en pressemeddelelse; og journalisterne i mainstreammedierne, som ingenting ved om Kina, og som ikke udfører deres egen research, stopper bare disse pressemeddelelser ind i deres artikler og forgifter virkelig befolkningens sind imod Kina, og således imod det vigtigste, strategiske initiativ på denne planet.

Det, den kinesiske ambassadør grundlæggende set sagde, er, at Kina absolut ikke forsøger at påtvinge sin egen model. Han påpeger det faktum, at Bælte & Vej Initiativet er et projekt for alle folkeslags almene vel. Han siger, at der i 2017 var 3.673 tog mellem Kina og Europa, og 48 % af dem endte i Tyskland; og påpegede de enorme økonomiske fordele af handelsrelationerne mellem Tyskland og Kina i særdeleshed. Så jeg mener, vi har et presserende behov for en debat. Hvorfor ikke acceptere denne model for at overvinde geopolitik gennem en overenskomst mellem USA, Kina, Rusland, europæiske nationer, afrikanske nationer og latinamerikanske

¹ http://www.larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-the_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf

nationer, og virkelig arbejde sammen for et win-win-samarbejde og indvarsle en ny æra for civilisationen? Den er allerede i færd med at vokse frem, men Vestens geopolitiske fraktion for at bevare status quo forsøger at træde på bremsen og forsøger at stoppe dette, alt imens det tydeligvis er en ny idé for, hvordan den menneskelige art kan samarbejde. Vi har et presserende behov for en offentlig debat om dette overalt.

Schlanger: Jeg ved ikke, om du har set dette, Helga, men der kom et sådant eksempel på det hysteri, du taler om, da Trump kom med nogle bemærkninger til et Republikansk fundraisermøde, og han talte om sit store venskab med Xi Jinping og sin respekt for ham. Dernæst sagde han, se, hvad Xi gjorde; han har netop forlænget sin embedsperiode. Trump sagde, det lyder som en ret god ting; det burde vi måske prøve her? Medierne gik amok og sagde, dette beviser, at Trump vil være diktator, og at han er en autoritær personlighed; når kendsgerningen er, at Xis initiativ var udtænkt til at skulle sikre, at de projekter, Kina har sat i gang for at lette fattigdom, rent faktisk bliver gennemført, i modsætning til blot at være samtaleemner.

Der er et par ting, jeg gerne vil tale om, som jeg mener, er signifikante. Det ene er Det forenede Kongerige (UK), hvor Mohammed bin Salman, Saudi-Arabiens kronprins, har et gigantisk roadshow, hvor han taler om forbedringerne i menneskerettighederne i Saudi-Arabien osv. Men Corbyn, leder af Labour-partiet, behandlede dette meget kraftigt i spørgsmål til premierministeren, idet Corbyn udfordrede briterne for deres fortsatte rolle i bevæbning af Saudi-Arabien, der begår folkemord i Yemen. Hvad kan du fortælle os om det, Helga?

Zepp-LaRouche: Det er meget vigtigt, for Storbritannien er naturligvis ikke det eneste land, der fortsætter med at forsyne Saudi-Arabien med våben, og som Corbyn sagde, også havde britiske militære rådgivere, der hjalp Saudi-Arabien med at gå efter civile mål, som skoler og hospitaler; hvilket forårsager et enormt antal dødsfald blandt civile og børn. Vi har sagt dette gentagne gange, men det folkemord, der netop nu finder sted i Yemen, er en af de værste ting, for under den nationalsocialistiske periode (nazitiden, *-red.*) kunne man sige, at folk ikke vidste det. Spørgsmålet er, hvem vidste, og hvornår? Men denne gang har man nedslagtningen af et helt folk, og hele verden ved det. Alle de vestlige politiske ledere ved det, men absolut intet bliver gjort. Så jeg applauderer virkelig hr. Corbyn for at have modet til at gøre dette, for på denne konference mødes han med Theresa May, med dronningen, med prins Charles, med prins William og flere ministre. Så han får den fulde behandling med den røde løber, og jeg mener virkelig, det er vigtigt, at Corbyn kom med denne erklæring på denne måde. Vi bør virkelig appellere til folk om, at der bør være sanktioner mod Saudi-Arabien. Hvorfor skal der være sanktioner mod alle lande, men det ene land, der fortsætter med at begå krigsforbrydelser, lades urørt?

Schlanger: En anden udvikling i denne uge var valgene sidste søndag i Italien, hvor opstanden mod etableringen fortsatte. Hvad ser du komme ud af disse valg?

Zepp-LaRouche: Det ser ud, som om chancerne er, at regeringsdannelsen vil blive endnu mere vanskelig end den var i Tyskland. Der er Berlusconi og Renzi, som tabte, de såkaldte etablerede partier, og så er der Femstjernebevægelsen, der vinder, såvel som også Lega Nord. Dette skaber en meget vanskelig regeringsdannelse, og vores Liliana Gorini, lederen af Movisol (LaRouche-bevægelsen i Italien, *-red.*), har offentliggjort en erklæring, der siger, at den eneste måde, hvorpå der kan komme en succesfuld regering, er, hvis de ikke alene vedtager Glass-Steagall – som er både Femstjernebevægelsens og Lega Nord's politiske platform. De har, mener jeg, vist også ideen om en statsbank i deres partiprogrammer. Men LaRouches Fire Love må implementeres i sin helhed. På trods af vores lille manpower-styrke i Italien, så har vi en magtfuld røst dér, som forsøger at give et programmæssigt indhold til denne regeringsdannelse. I betragtning af, at faren for et finanskrak stadig hænger over verden som et Damoklessværd, kan der, selv fra mindre lande som Italien, komme et initiativ for at intervenere i denne debat. Verden befinder sig virkelig ved et punkt, hvor vi må have en debat om, hvordan fremtiden skal se ud.

Jeg vil gerne kort komme tilbage til dette spørgsmål om SDI, for Kina og Rusland har klart demonstreret, at de har visioner for fremtiden. I Kina har præsident Xi Jinping en vision for 2050 og sandsynligvis længere frem. Putin har klart demonstreret, at de også har et klart perspektiv for civilisationens fremtid. Min mands gamle idé, som jeg også har ført kampagne for i meget lang tid, er ideen om et Nyt Paradigme. Et Nyt Paradigme i menneskets historie betyder, at man må sætte den menneskelige arts interesse først, før alle nationale interesser; og i særdeleshed før såkaldte geopolitiske interesser. Menneskehedens fælles mål er det, Xi Jinping kalder et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid, eller et fællesskab for en fælles skæbne. Jeg mener, vi må definere disse fælles mål og virkelig fokusere vores energi omkring dem. De fælles mål ville for eksempel ikke blot være SDI for at skabe et system af forsvarsvåben, der gør atomvåben forældede, men derimod at udvide det til det, vi kalder SDE – Strategic Defense of Earth (Strategisk Forsvar af Jorden). For, hvis alle nationer lagde deres videnskabelige kapaciteter sammen om at udvikle teknologier til at afbøje eller ødelægge indkommende asteroider, meteoritter og andre himmellegemer, så er det en nødvendighed, der haster. Vi bør også gå i retning af varslingsystemer mod jordskælv og tsunamier. Jeg mener, det fælles mål med overvindelse af fattigdom er på en god kurs, i det mindste i Kina og i lande, der deltager sammen med Kina. Men vi må have det samme i Europa, der har 90 million fattige mennesker og foreløbig ingen målsætning for at overvinde det. På vores nylige Schiller Institutkonference (november, 2017)² vedtog vi en resolution, der krævede, at den Europæiske Union også gjorde en indsats for at overvinde fattigdom frem til 2020. Vi har et presserende behov for det samme i USA. Det er en skam, at et land som USA stadig har flere end 40 million fattige.

²<http://schillerinstitut.dk/si/category/banner-si-konf-25-26-nov-2017/>

I øjeblikket er Kina faktisk det eneste land, der handler for at bringe udvikling til de fattige landdistrikter for at afskaffe fattigdom frem til 2020. Der er mange fremskudte grænser inden for videnskab, som vi bør koncentrere os om, og jeg mener, vi må gentænke, hvad den menneskelige arts natur er. Den menneskelige art er ikke kun bundet til Jorden. Traktaten om samarbejde omkring rummet, som netop er indgået mellem Kina og Rusland, viser, at disse nationer tænker inden for rammer af ikke kun at udvikle landsbyer på Månen, men også at udvikle atomdrevne rumrejser, som fuldstændig vil ændre menneskehedens evne til at nå andre planeter. Dette er alt sammen områder for internationalt samarbejde, og de er så meget desto mere vigtige end at bruge penge på at 'lave' penge på aktiebørsen eller sådan noget.

Vi kan virkelig skabe en human verden, men vi har brug for en debat. Det vil jeg bede jer alle om at hjælpe os med, med at skabe denne debat og støtte Schiller Instituttet. Jeg inviterer jer til at blive medlemmer, til at hjælpe os med at skabe en virkelig anden form for diskussion i alle lande på denne planet; en diskussion, der ville være

menneskeslægten værdig. Jeg mener, vi er på randen til at gøre alt dette muligt, med jeres hjælp.

Schlanger: Det er en god måde at afslutte udsendelsen på. Jeg vil lige nævne, at jeg får en masse kommunikation fra folk, der siger, »Hvad kan vi gøre for at bringe dette Nye Paradigme online?« Helga har netop givet svaret: Bliv en del af lanceringen af denne debat. Vi har rigeligt materiale på

newparadigm.schillerinstitute.com (og vores danske hjemmeside, naturligvis!), som kan give jer baggrundsmateriale om, hvad den Nye Silkevej er, LaRouches Fire Love. Benyt jer af det, for den strategiske situation skifter hastigt. Helga og Lyndon LaRouche har været i centrum af dette i årtier. Tiden er nu inde til ikke alene at få en opstand, men en bevægelse af afgørende tænkere, der har en passion for at bringe denne Nye Silkevejsånd ud til hele verden.

Tak for at være med os. Tak igen, Helga. Vi er tilbage i næste uge.

Zepp-LaRouche: På gensyn i næste uge.